

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Tertium

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Caput I. Alex. III. Eliensi (a) Episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74526)

in corrigibilitate Prælati possent religiosos è monasteriis ejicere.

10.
Exponitur
can.
21. Synod.
Rom.

Sed supra traditis obstat Synodus Romana sub Gregorio VII. can. 21. ibi: *Monachi, qui relinquunt suum habitum, vel absque licentia sui Abbatis vagantur, non recipiantur.* Ex quibus verbis expressè constat, monachos fugitivos, & vagantes non

esse amplius recipiendos: igitur frustra animatum requiruntur. Cui difficultati respondendum est, illa verba, *non recipiantur*, non esse referenda ad Prælatum proprium ipsius monachi fugitivi, sed ad alios Prælatos, sive Regulares, sive seculares, juxta textum in cap. 3. 20.

9. 4.

TITULUS XXXII.

De Conversione Conjugatorum.

CAPUT I.

Alex. III. *Eliensi* (a) *Episcopo.*

Præterea, utrum laicus uxoratus, qui presentibus sacerdotibus, & monachis, ignorante Episcopo, de licentia, & permissione uxoris suæ monasterium ingressus, & fortè professionem fecit, uxore in seculari habitu remanente, nec ad religionem transeunte, aut perpetuam continentiam vovente, ab Episcopo suo possit ad thorum uxoris revocari, an illa compellenda sit ad observationem continentia pertransire? Dicimus, quod nisi uxor ad religionem transierit, aut castitatem perpetuò servare promiserit, vir debet, & potest ab Episcopo de monasterio revocari; quia cum una caro sint effecti, non debet una pars in seculo manere, & altera ad religionem & castitatem transire. Verumtamen uxor monenda est, & propensius exhortanda, ut ad religionem transeat, & castitatem servare promittat.

NOTÆ.

(a) *Eliensi.* In appendice Concilii Lateranensis, p. 5. cap. 4. legitur *Herefordensi*; sed in prima collectione, sub hoc tit. cap. 1. habetur, *Hiriensi*; & additur pars capituli Super eo; unde agnoscitur, in presenti referri partem textus in cap. super eo, de regul. & ita legendum esse, *Eliensi*, ut jam in ipso notavi.

tonius Augustinus in epit. jur. lib. 9. tit. 11. Concilium Abrincense tempore Alexandri III. can. 10. *Vir ad religionem non transeat, uxore in seculo remanente, vel conversi ambo vacandi operibus carnis tempus exceperint.* Illustrant ultra congeles à Haranna, & Barbola hic. Idem Barbola de potest. Episcop. alleg. 10. num. 45. & de jure Eccles. lib. 1. cap. 33. num. 126. & cap. 35. num. 12. & cap. 42. Basilius de marim. lib. 9. cap. 11. 12. & 13. & lib. 10. cap. final. Lantmetter. lib. 2. de veteri mon. cap. 102. Bellarminus tom. 1. controvers. lib. 2. de mon. cap. 37. Acuña in cap. assumi, distinct. 28. & in cap. 14. distinct. 32. & in cap. Episcopus, 77. distinct. Espenceus lib. 6. de voto continentia, capite 1. Azor tom. 1. instit. lib. 12. cap. 1. D. Nicolaus de Castro in §. 1. Instit. de emptione, num. 68. Tondutus resol. canonic. cap. 116. Wading, ad opera D. Francisci, fol. 246. Gazæus in notis ad Cassianum, collat. 21. cap. 9. fusè Thomas Hurtado tom. 2. de respondent. resol. 1. per totam. Cujacius in Novella 21. Justin. Balboa in cap. Gaudemus, num. 178. de divor. P. Gregorius lib. 3. parit. tit. 2. cap. 4. Joannes Datis ad Decret. in 27. q. 2.

COMMENTARIUM.

EX hoc textu sequens communiter deducitur assertio: *Vir non potest religionem ingredi, uxore remanente, immò nec consentiente, nisi simul convertatur ad religionem, si juvenis est; aut castitatem in seculo promittat, si senex.* Probant eam textus in cap. multorum, cap. Agathosa, cap. quia Agatho, & ferè per totam 27. q. 2. cap. si tu abfines, & ferè per totam 27. q. 2. cap. 14. 32. dist. cap. Episcopus, 77. distinct. cap. cum sis, cap. uxoratus, hoc titulo, cap. cum causa, §. præterea, de raptor. cap. lege 2. §. beatus, distinct. 10. cap. una sola, cap. quod Deo, cap. secundum 33. quæst. 3. Gregorius VII. in Synodo Romana anno incerto, cap. 20. ibi: *Si conjugatus vult monachus fieri, ex consensu mulieris fiat, ita ut illa fiat monacha, vel profiteatur castitatem; quia eo vivente monacho, nunquam habebit alium; similiter de muliere. Si quis istorum prævaricator fuerit mandatorum, excommunicationi subiaceat.* Refert An-

Sed pro dubitandi ratione expendam caput 9. collationis 21. Cassiani, in quo singulari tempore Abbatis Theonæ factum narratur, qui dimissa uxore etiam invitâ, & reluctante, ad Eremum, & monachatum se contulit, rationibus illis motus,

motus, quas refert Cassianus per hæc verba: [Cumque huiusmodi obsecrationibus jugiter persistenti conjux durissima non præberet assensum, seque diceret solatio maritali pro ætatis suæ flore penitus abstinere non posse, ac proinde si quid deserta ab eo criminis admisisset, illi potius adscribendum, qui conjugii fœdera dirupisset. Ad hæc ille, cum diu conditionem naturæ prætidisset humana, quam fragilem, & incertam; periculosumque esset, smalibus desiderii, & operibus diutius implicari, adjiciens adstruebat, non licere cuiquam ejus se boni extorrem facere, quod didicisset, majorisque esse noxæ despiciere cognitam bonitatem, quam incognitam non amare: proinde se jam reatu etiam prævaricationis involvi, si inventis tam præclaris, tamque cœlestibus donis, terra, ac solida prætulisset. Ad omnem sanè ajebat ætatem, omnemque sexum perfectionis magnificentiam pertinere, & diversa Ecclesiæ membra ad conscendendam sublimium meritorum celsitudinem provocari, dicente Apostolo 1. ad Corinthios, cap. 9. Sic currite ut comprehendatis: nec propter lentorum, & segnium moras, paratos, atque alacres debere subsistere, cum rectius sit, ut desides à præcurrentibus incitentur, quam ut properantes à residentibus obligentur. Proinde statutum sibi dicebat, decretumque esse secundum illud Matthæi cap. 18. renunciare seculo, ac mori mundo, ut vivere posset Deo: & si hanc beatitudinem nequeat obtinere, ut cum socia sua in consortium transeat Christi, malle se vel cum unius membri dispendio salvum fieri, & velut debilem introire in regnum cœlorum, quam cum soliditate corporis condemnari, ut probatur ex Deuteronomii cap. 2. ex Matthæi cap. 19. & Exodi cap. 20. Adjiciebat autem etiam ista, dicens: Si Moyles pro duritia cordis dimitti permisit uxores, quare hoc non sinat Christus pro desiderio castitatis, præsertim cum idem Dominus Luca cap. 14. & Matthæi cap. 19. inter cæteras affectiones (id est patrum, & matrum, ac filiorum, quibus omnem reverentiam, non solum lex, sed etiam ipse præceperat exhiberi; tamen pro nomine suo, ac desiderio perfectionis non solum contemnenda simpliciter, sed etiam odio habenda esse decernens,) conjugat eis similiter etiam uxorum nomen, dicens: Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, &c. In tantum ergo perfectioni, quam prædicat, nihil patitur comparari, ut illam quoque necessitudinem solvat patris, ac matris, que secundum Apostolum ad Ephesios cap. 6. primum obtinet in reprobatione mandatum. Honora scilicet patrem, & matrem (secundum Matthæum, ubi supra) quod est mandatum primum in reprobatione, ut bene sit tibi, & sis longævus super terram; eamque desuper pro suo amore præcipiat. Evidenter itaque sicut eos Evangelicus sermo condemnat, qui non interveniente adulterii crimine uxoria vincula dirumpunt, ita ob amorem Christi, & desiderium castitatis, his qui jugum carnale rejecerint, etiam centupla premia repromittit. Quapropter si fieri potest, ut ad hanc optatissimam mihi partem, acceptatamen ratione hæctaris, scilicet ut Domino servientes, penam gehennæ pariter evitemus, D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. III. Pars II.

charitatem conjugii non refuto, immò etiam majore adhuc dilectione complector: agnosco enim, & veneror adjutricem meam Domini mihi sententiã deputatam, & indicipto eidem fœdere charitatis in Christo coherere non respicio, nec a me separo, quod Dominus mihi prima statim conditionis lege conjunxit, dummodo sis & ipsa, quod conditor esse te voluit. Si verò non ad adjutorium esse volueris, sed in deceptionem, & adminiculum te non mihi, sed adversario malueris exhibere; atque ob hoc attributum putas conjugii sacramentum, ut te huic, que ingeritur, fraudans saluti, insuper etiam me à discipulatu retrahas Salvatoris: ita illam Abbatis Joannis, immò Christi ore prolata sententiam viriliter apprehendam, ut me à spirituali bono nullã carnalis avellere possit affectio. Qui enim, inquit, non odit patrem, & matrem; &c. Luca cap. 14. adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus. Cum ergo his, atque huiusmodi verbis mulieris non flecteretur intentio, & in eadem obstinationis duritia permaneret: Si ego (inquit B. Theonas) te abstrahere à morte non possum; nec tu me separabis à Christo. Tutius est autem mihi cum homine, quam cum Deo habere divortium. Aspirante itaque gratia Dei, diffinitionis suæ executionem instanter aggressus est; nec intepescere per aliquam moram desiderii sui pallus est ardorem: nam confestim omni mundanã facultate nudatus, ad monasterium pervolavit; ubi in brevi tanto splendore sanctitatis, & humilitatis enituit, ut beatæ memoriæ Joanne ad Dominum ex hac luce migrante, sanctoque Helia viro, qui hæud minor decessore suo fuit, similiter decedente; tertius Theonas univerforum præelectus judicio in Diaconia, eis dispensatione successerit.] Augetur hæc dubitandi ratio ex eo, nam vir caput est uxoris, ita ut omni jure, divino, civili, & ecclesiastico illi subdita sit, ut docet D. Augustinus in cap. est 33. quest. 5. ibi: *Est ordo maritalis in hominibus, ut serviantur fœminæ viris, sicut parentibus.* Et cap. hoc imago, 33. quest. 5. & l. nulla, de suis & legit. l. 4. §. mulieris, ff. de usu & habu. Unde fœminæ viros Dominos vocant, l. Lucius 88. §. 2. ff. de legat. 2. latè illustrant Pineda de rebus Salomonis, cap. 3. §. 9. Robertus lib. 1. rerum judic. capite 10. Schotus ad Senecam lib. 1. contror. 6. Cujacius in l. in multis, ff. de stat. homin. Marquez in gubern. cap. 31. §. 4. Tiraquellus in l. 5. conub. Mexia de vera gloria, lib. 2. cap. 1. Simanchas lib. 1. de Republica, cap. 1. Carballo in cap. Reynutius, num. 234. Gentilis de bonis maternis, cap. 1. Junius politicar. quest. 13. Hunnius ad Treutlerum, volum. 1. thesi 4. disput. 2. Giurba Mellan. cap. 3. Antonius Hothomans de ritu nupt. cap. 23. Lælius Mancinus lib. 1. de triplici juris collat. cap. 9. Ergo sicut absurdum est, dominum, aut patrem servi, seu filii voluntatem exquirere ad ingressum religionis, ita & maritum consensum uxoris petere, ut convertatur ad religionem.

Quã difficultate non obitante vera est præsens assertio, pro cujus expositione sciendum Traditur ratio decidendi. est, conjuges posse vivere castitatem matrimonio adhuc rato, vel consummato. De voto matrimonio rato emissio agemus infra in cap. 2. De voto

voto emisso matrimonio jam consummato agit in presenti Alex. III. & itauit, nisi consentiente uxore, & religionem similiter proficiente, non posse virum religionem ingredi. Cujus constitutionis ratio provenit ex reciproca potestate, quam conjux habet in alterum conjugem: quare altero renuente, non potest statum mutare, privando conjugem jure quasiro; nam, ut ait D. Paulus 1. ad Corinth. cap. 7. vers. 4. *Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir: similiter & vir corporis sui potestatem non habet, sed mulier: nolite ergo fraudare invicem, nisi forte ex consensu, ut vacetis orationi.* Ubi D. Chrysothomus tom. 4. homil. hac subjungit: *Quid hoc est? ne contineat, inquit, mulier invito marito, nec maritus nolente uxore. Et recte dixit (subjungit paucis interpositis) nolite fraudare: fraudationem hic, & debitum superius appellans, ut dominus ostenderet incrementum; altero enim invito continere, est alterum privare; volente autem, minime; non enim si me persuasit ex meis aliquid acciperis, dico me fraudari, aut privari: postquam enim copulatione conjugii, viri, ac mulieris unum corpus efficitur; ut ad primos mundi specios dixit Dominus Genesis cap. 2. vers. 24. in conjugio renuente castitatem profiteri remanet media pars eam proficientis; cuius individua societatis consideratio movit sanctum Gregorium, ut cuidam Agathose suum maritum jam monachum tonsuratum reddi preciperet, dummodo absque eius culpa, aut consensu ab ea recesserit, ut religionem profiteretur; nam non potest, inquit Sanctus, quispiam conjugium ex parte ad Religionem converti, & ex parte in seculo remanere. Facit D. Hieronymus, seu mavis cum aliis, Paulinus Nolanus Episcopus ad Celantiam matronam de institutione matrisfamilias, ibi: *Periculose promittitur, quod adhuc in alterius potestate est, nec est grata donatio, si unus offerat rem duorum; aliis enim facile daretur occasio conjugii remanenti in seculo adulterium perpetrandi.* D. Augustinus ad Edictum epist. 199. ibi: *Nam si vir continere voluisset, & tu noluisses, tibi reddere debitum cogeretur; & illi Deus imputaret ad continentiam, si non sua, sed tua cederet infirmitati.* Et cap. secundum, 33. 95. Recte ergo docetur in presenti uxore non consentiente, non posse virum religionem profiteri; & si de facto ingrediatur, adeo professionem nullam esse, ut ipse discedere possit, & mortuam uxore aliud inire conjugium, cap. quidam, cap. placet, cap. accedens, hoc tit. ubi dicemus. Ex his etiam provenit, ne penitentiam solennem, quia in ea castitas vovebatur, & quomodo status religiosus pro eo tempore profitebatur, nisi ex consensu conjugis conjugii olim non fuisse impositam, ut probavi in can. Concil. Illiber.*

5.
Quid si
consentiat
conjugi.

Consentiente autem conjugio alius potest castitatem promittere, religionemque profiteri, ut probatur ex juribus supra pro illustratione conclusionis adductis, & ex D. Basilio in qq. fuse explicatis, quest. 12. ibi: *Eos, qui in conjugio matrimonii ad talem vitam accedunt, periculatari oportet, an ex consensu hoc faciant.* D. Gregorius lib. 9. epist. 39. ad Theodis. Patriciam, ibi: *Si vero utrisque conveniat continentem vitam ducere, hoc quis audeat accusare, quando certum est, quod omnipotens Deus, qui minor concessit, majora non prohibuit. Quod etiam firmatur exemplis, & ratione. Exemplis eorum, quos recte fecisse, eo*

quod ex consensu continentiam voverint, nullo modo negari potest, cum miraculis claruerint, & ut Sancti ab Ecclesia venerentur. Primum exemplum est Deipara Virginis Mariae, & sancti Sponsi ejus Joseph, inter quos verum conjugium intercessisse, constat ex Evangelio D. Matthaei cap. 1. ibi: *Joseph filii David, nolite timere accipere Mariam conjugem tuam. Et ibi: Joseph vir ejus. Late probabimus in cap. super, de condit. appof. & tamen ex mutuo consensu perpetuo continentiam servarunt. Unde B. Augustinus de consensu Evangelist. cap. 1. ait: *Hoc exemplo magnifice insinuat fidelibus conjugatis, etiam servata pars consensu continentiam posse permanere conjugium, non mixto corporis sexu, sed custodito mentis affectu.* Aliud exemplum Amonis monachi, qui cum uxore virgine ex consensu semper virgo permansit, refert Palladius in histor. Lausica, cap. 8. Idem de sanctis Paulino, & Therasio refert D. Augustinus epist. 32. etiam sanctus Maturnianus, & sancta Maxima similiter vitam egerunt, teste Victore Uticensi lib. 1. de persecut. Vandal. Sanctus Eduardus Rex Angliae, qui ob perpetuam castitatem cum conjugio servatam post centum à morte annis inventus fuit integer, adeo ut nec barba in sepulchro decidisset, referente Surio tom. 2. Martyrologii. Alphonius II. Rex noster Legionis ob eandem continentiam dictus cognomento el Casto. Volaterranus lib. 2. Antropolog. Sanctus Henricus I. Imperator, & sancta Cunegundis, de quibus Krantzius lib. 3. Saxonia, pag. 32. Boleslaus cognomento Pudicus, teste Volaterrano lib. 4. Sancta Vertilla virgo, ut ex Blondo probat Gibalinus de clausur. disquisit. 3. cap. 4. numero 8. Sancta Anastasia virgo Romana apud piissimum, & doctissimum Aloyium de Granada in Symbolo fidei, 2. p. cap. 20. pag. 213. Quae exempla adversus spurcos haereticos nostri seculi attulit doctissimus Bellarminus tom. 1. controver. lib. 2. de monachis, cap. 37. quem transcripti Laurentius Beyerlinch. in Theatro vite humanae, verbo Matrimonium, pag. 323. Aliaque exempla congregaverunt Rosveidus in Ornomast. verbo Continentia, Raderus 1. p. Virid. 17. Novemb. Bozius lib. 11. de signis eccles. cap. 6. Spinellus tract. de virg. Ludovicus Vives in inst. christ. mulier. cap. 5. Theophilus tom. 4. lib. 6. sect. 2. cap. 7. Espenceus lib. 1. de contin. cap. 11. & lib. 6. capite 3. Ratione etiam firmatur haec assertio; nam divortium bonae gratiae, prout ajunt Consulti in l. & ideo 62. ff. de donat. inter, l. sed si maritus 14. §. sed & ff. qui est à quibus. l. nunc. §. perult. Cod. de rei uxor. action. vel amica separatione ut loquitur Tertul. de monogam. id est, cum communi consensu solvitur matrimonium, interprete Anastasio in l. si constante 9. Cod. de repudiis, fiebat variis ex causis, quas refert Justinianus in Novel. 22. cap. 4. Novel. 140. cap. 1. inter eas enumeratur sacerdotium, ita ut sacerdotii causa, ut maritus possit Deo sacrificium offerre, divortium bonae gratiae admittebatur, l. virtricus 60. §. 1. cum sequent. ff. de donat. inter, ibi: *Divortii causa donationes inter virum, & uxorem concessa sunt; saepe enim evenit, ut propter sacerdotium, vel etiam sterilitatem, vel senectutem, aut valetudinem, aut militiam satis commode retineri matrimonium non possit; & ideo bonae gratiae matrimonium dissolvitur.* Quae verba de sacerdotio Gentilium, apud quos sacerdotes ceteris dimissis uxoris caelibem vitam agebant, teste*

teste Tertul. *lib. de monog.* accipiunt Cujacius. & Gothofredus in *novel. 22. cap. 5.* Reuarius *lib. 1. coniect. cap. 2.* Pancirola *lib. 2. var. cap. 52.* Sed eos refellit. D. Nicolaus de Castro in §. 1. *Instit. de emptione, & vendit. num. 68.* ex eo, quia generalia illa verba non debet restringi ad unum, vel aliud sacerdotium; quare ipse existimat, Tribonianum verba illa, *Uti propter sacerdotium*, apposuisse dum respiceret ad dictam Novellam 22. Justin. *cap. 4.* & ut Hermogenianum consonum Justiniano redderet, ea verba adiecisse. Sed his sententiis omissis verius dicendum est, textum illum referendum esse ad sacerdotium Christianorum, & legis gratia; nam cum Hermogenianus floruisse temporibus Alexandri Severi, essetque Christianus, ut in ejus vita refert Joannes Bardandus de *Jurisprerius fol. 130.* dixit, propter sacerdotium divortium fieri posse bonam gratiam, id dissolvi matrimonium quoad thorum, & cohabitationem: quod genus divortii jure civili admissum, & male productum etiam ad dissolutionem matrimonii quoad vinculum, *l. 52. §. final. C. de Episcop. & cleric. Novel. 22. cap. 5. 17. cap. 12. 123. cap. 40.* usitatum sequentibus seculis fuisse, conitatur ex veteri formula Marculli *lib. 2. cap. 30.* Ultra consensum conjugis desideratur etiam pro distinctione aetatis, ut si juvenis est, in quo suspicio incontinentiae dari potest, etiam religionem ingrediatur, *cap. Agatho- sa 27. q. 2. qui uxorem 33. q. 5. cap. cum hi, cap. uxoratus. hoc tit. amplius & licentia Episcopi desideratur, cap. si vir 27. q. 1.* non quia alias nulla reddatur professio, sed quia illicita erit, non petita licentia ab Episcopo ut late doct. et varios casus resolvens Thomas Hurtado de *resid. dicto lib. 3. resol. 1. per tot.* Si autem senex est, id est ejus aetatis, in qua nulla suspicio incontinentiae addit, votum castitatis emittere debet, ut in hoc textu docetur ibi: *Aut perpetua castitatis votum emiserit, cap. cum sic, cap. uxoratus, hoc tit.* Sed si uxor adulterium commiserit propria auctoritate, potest vir religionem ingredi, ut probat Aratio in *decis. moral. tract. 3. quest. 26.*

Nec obstat dubitandi ratio supra adducta ex facto Abbatis Theonae, qui post lapsum quinquennii tempus, quo cum sua conjugem in matrimonio vixerat, ad monasterium, reclamante uxore confugit. Nam supponimus in eo peculiarem aliquam divinam inspirationem intervenisse, vel impellentem ipsam ad id faciendum,

vel actum ipsum comprobantem; idque praeter ordinem, & legem, ut haberemus quod miramur, non quod imitemur. Nec fundamenta quae adducit Theonae aliquid faciunt. Non quod de libello repudii expendit; nam potius verum est, Dominum nunquam permisisse uxorem dimittere, & aliam ducere, ut late probavi in *cap. Concilii Uliber.* Minus obstant verba illa, quibus Dominus patrem, matrem, uxorem, aut filios, aut agros relinquentibus centuplum promittit in hoc seculo, & in altero vitam aeternam, quae non ita sunt accipienda, inquit Chrysostomus *epist. 89. q. 4.* hunc locum enarrans, ut per eas nuptiae intelligantur divellenda, aut dirimenda, nisi forte cum utriusque conjugis consensu: & B. Augustinus, *In his, quae Dominus dimittere mandavit, etiam uxor commemorata est, inquit: quid sibi ergo volunt ista praecipere, non enim possunt inter se esse contraria, nisi quia occurrit aliquando necessitatis articulus, ubi aut uxor dimittatur, aut Christus: ut alia omittam, si ipsi uxori maritus displicerit Christianus, eique proposuerit, aut a se divortium, aut a Christo. Hic ille quid eligat, nisi Christum, ut dimittat uxorem laudabiliter propter Christum? Ambobus quoque Christianis Dominus praecipit, ne quisquam uxorem dimittat, excepta causa fornicationis; ubi autem qualibet ex eis persona infidelis est, consilium Apostoli attendatur, ut si fidelis consentit habitare cum viro infideli, vir non dimittat uxorem: similiter uxor fidelis virum, si cum illo habitare consenserit. Quod si infidelis, inquit, discedat, discedat: non esset servitus subjectus frater, aut soror in huiusmodi; id est, si infidelis voluerit esse cum conjugem fideli, hic agnoscat fidelis suam libertatem, ne ita se subiectum deputet servituti, ut ipsum dimittat fidelem, ne conjugem amittat infidelem. Hoc & de filiis, atque parentibus; hoc de fratribus & sororibus intelligitur, propter Christum omnes esse dimittendos cum proponitur ista condicio, ut Christum demittat, si illos secum esse desiderat. Haec eo loco August. In quibus verbis dilucide exponit, quomodo intelligi debent illae scripturae, quibus admonemur, ut parentes, fratres, cognatos, uxores, insuper & animam nostram odio prosequamur. Nec obstat difficultatis augmentum; nam licet caput uxoris sit vir, in conjugio tamen quoad potestatem corporis aequalis est conditio, nec vir corporis sui potestatem habet, sed uxor; ideo sine ejus consensu eam privare jure quæsito non valet.*

CAPUT II.

Idem (a) Salernit. Episcopo.

Verum post consensum legitimum de praesenti licitum est alteri, altero ita repugnante, eligere monasterium, sicut quidam etiam (b) Sancti de nuptiis vocati fuerunt, dummodo inter eos carnalis commixtio non intervenerit: & alteri remanenti, si commonitus continentiam servare noluerit, licitum esse videtur, ut ad secunda vota possit transire, quia cum non fuissent una caro simul effecti, satis potest unus ad Deum transire, & alter in seculo remanere.